

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.01.2014, sen. zn. 29 NSČR 91/2013, ECLI:CZ:NS:2014:29.NSČR.91.2013.1

Číslo: 47/2014

Právní věta: Podáním návrhu na povolení oddlužení dlužník dává najevo, že souhlasí s oddlužením jedním ze dvou zákonem stanovených způsobů, o čemž rozhodují věřitelé (§ 402 odst. 3 insolvenčního zákona) a nepřijmou-li rozhodnutí, pak insolvenční soud (§ 402 odst. 5 a § 406 odst. 1 insolvenčního zákona). To, že dlužník upřednostňuje oddlužení plněním splátkového kalendáře před oddlužením zpeněžením majetkové podstaty, které zvolili věřitelé (respektive insolvenční soud), jeho právo podat odvolání proti usnesení o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty nezakládá.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.01.2014

Spisová značka: 29 NSCR 91/2013

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Oddlužení, Způsob řešení úpadku

Předpisy: § 399 odst. 1 IZ ve znění do 31.12.2013

§ 402 IZ ve znění do 31.12.2013

§ 406 IZ ve znění do 31.12.2013

§ 49 odst. 1 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v Ústí nad Labem (dále též jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 6. 12. 2012:

1) Schválil oddlužení dlužníků H. a J. S. zpeněžením majetkové podstaty (bod I. výroku).

2) Označil majetek, který ke dni vydání usnesení náležel do majetkové podstaty (body II. a III. výroku).

3) Uvedl, že insolvenčním správcem byl ustanoven B. – insolvenční správce, v. o. s., jehož odměna a náhrada hotových výdajů budou uspokojeny z výtěžku zpeněžení majetkové podstaty (bod IV. výroku).

4) Potvrdil volbu zástupce věřitelů a jeho náhradníka (bod V. výroku).

5) Oznamil, že svá rozhodnutí bude nadále zveřejňovat v insolvenčním rejstříku (bod VI. výroku).

6) Uložil insolvenčnímu správci, aby každé tři měsíce podával soudu a věřitelskému orgánu pravidelné zprávy o průběhu oddlužení (bod VII. výroku).

Při svém rozhodování vyšel insolvenční soud z toho, že dne 6. 12. 2012 proběhlo první přezkumné jednání a schůze věřitelů, jíž se zúčastnili věřitel č. 4 (částečně zajištěný a částečně nezajištěný

věřitel) a věřitel č. 16 (nezajištěný věřitel). Schůze věřitelů jednomyslně schválila způsob oddlužení zpeněžením majetkové podstaty.

Na tomto základě insolvenční soud – s poukazem na ustanovení § 395 odst. 1 písm. b), § 398 odst. 2, § 406 odst. 1 a 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl k závěru, že zvolenou formu oddlužení platně odsouhlasila schůze věřitelů a že je důvodný předpoklad (podle majetku zapsaného do majetkové podstaty) uspokojení pohledávek nezajištěných věřitelů více jak 30 %. Současně neshledal důvod k rozhodnutí o neschválení oddlužení (podle § 405 insolvenčního zákona).

K odvolání dlužníků *V r c h n í s o u d* v Praze usnesením ze dne 22. 5. 2013 potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodech I., II. a III. výroku.

Odvolací soud nejprve zdůraznil, že zákonná koncepce (vycházející z ustanovení § 402 insolvenčního zákona), podle níž je rozhodnutí nezajištěných věřitelů o formě, jakou bude oddlužení provedeno, pro soud závazné, neplatí bezvýjimečně. V této souvislosti citoval pasáž ze svého usnesení ze dne 16. 2. 2012, podle níž, lze-li oddlužení provést v obou jeho formách s předpokladem zhruba stejné úspěšnosti pro věřitele a dlužník navrhl oddlužení plněním splátkového kalendáře, není opodstatněno preferovat před touto formou oddlužení zpeněžením majetkové podstaty, zvláště tehdy, pokud by mělo vést ke ztrátě obydlí dlužníka, která ho může uvrhnout do neřešitelné sociální situace, hrozící jeho dalším – pro věřitele nežádoucím – zadlužením. Proto i v případě, že se věřitelé usnesli na provedení oddlužení ve formě zpeněžení majetkové podstaty, které podmínku přípustnosti dle § 395 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona splňuje, může insolvenční soud výjimečně zasáhnout a svým rozhodnutím o způsobu oddlužení toto usnesení schůze věřitelů ve prospěch navrženého reálného splátkového kalendáře překonat. Bezpodmínečně je taková korekce podle odvolacího soudu nutná v případě, že dlužníková ekonomická nabídka je dostatečná jen pro jeden ze způsobů oddlužení, schůze věřitelů se však usnesla na druhém způsobu, kterým zjevně předepsané minimální míry uspokojení nezajištěných pohledávek dosáhnout nelze, a kterým tudíž má být dlužník neodvratně (a bezdůvodně) odsouzen k neúspěšnosti oddlužení vedoucí k jeho zrušení (§ 418 insolvenčního zákona) a rozhodnutí o řešení úpadku konkursem.

Odvolací soud doplnil skutkové závěry insolvenčního soudu o zjištění, podle nichž byly do insolvenčního řízení kromě pohledávek věřitele č. 4, který však v průběhu odvolacího řízení vzal (podáním ze dne 24. 4. 2013) svoji přihlášku zpět, přihlášeny toliko nezajištěné pohledávky, které dosahují celkové výše 1 587 222,20 Kč, přičemž při přezkumných jednáních byly popřeny pohledávky v celkové výši 202 998,38 Kč s tím, že v rozsahu 40 000 Kč byla věřitelem č. 16 podána žaloba na určení jejich pravosti. Dále odvolací soud zjistil, že příjmy dlužníků umožňují, aby pro případ schválení oddlužení formou splátkového kalendáře po odečtení částky připadající na odměnu a hotové výdaje insolvenčního správce uhradili nezajištěným věřitelům plnění ve výši 511 200 Kč (za 60 měsíců trvání oddlužení), což činí cca 36 % uspokojení všech pohledávek nezajištěných věřitelů (všech zjištěných pohledávek včetně pohledávek, o jejichž pravosti dosud nebylo rozhodnuto v incidenčním sporu). V případě zpeněžení majetkové podstaty je podle odvolacího soudu již s ohledem na hodnotu jedné z nemovitostí ve vlastnictví dlužnice (rodinného domu s pozemky v katastrálním území L. u M.), jež dosahuje 1 650 000 Kč, zjevné, že by pohledávky nezajištěných věřitelů mohly (měly) být zcela uspokojeny.

Za těchto okolností odvolací soud dovodil, že insolvenční soud nepochybil, když respektoval usnesení schůze věřitelů a rozhodl o schválení oddlužení formou zpeněžení majetkové podstaty, neboť nenastaly výše popsané výjimečné okolnosti, na jejichž základě by insolvenční soud měl korigovat rozhodnutí věřitelů a schválit oddlužení formou splátkového kalendáře.

Proti usnesení odvolacího soudu podali dlužníci dovolání, v němž odvolacímu soudu vytýkají nesprávné právní posouzení věci (uplatňují tak dovolací důvod dle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v aktuálním znění), požadují, aby „právní otázka odvolacím soudem vyřešená, byla posouzena dovolacím soudem jinak, popř. nebyla-li tato otázka dosud dovolacím soudem řešena, nechť ji posoudí tento soud“ a navrhují, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil a ve věci sám rozhodl, případně je zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolatelé především namítají, že přestože odvolací soud správně vyšel z toho, že soud je oprávněn rozhodnout v rozporu s usnesením schůze věřitelů zejména v případech, kdy by preferování jednoho ze způsobů oddlužení vedlo k neřešitelné sociální situaci dlužníků či ke ztrátě obydlí, pochybil, když měl za to, že dovolatelé uvedené okolnosti nenaplnují. Dovolatelé se podle svého přesvědčení od samého počátku řízení nacházeli právě v takové situaci, která byla umocněna tragickou ztrátou jejich syna související mimo jiné i se špatnou finanční situací rodiny. Přes tyto skutečnosti však odvolací soud dovolatele s celou jejich rodinou ponechal v neřešitelné situaci.

Kromě toho dovolatelé tvrdí, že nelze vycházet z usnesení přijatého na schůzi věřitelů, neboť ani jeden z přítomných věřitelů nebyl oprávněn ve věci hlasovat. Věřitel č. 4 byl zajištěným věřitelem „se zajištěnou pohledávkou a částečně nezajištěnou pohledávkou“, z čehož dovolatelé s poukazem na ustanovení § 402 odst. 1 insolvenčního zákona dovozují, že nebyl oprávněn hlasovat, a to „byť jen v míře své nezajištěné pohledávky“.

Věřitel č. 16, jehož pohledávky byly podle dovolatelů zcela popřeny, by sice byl oprávněn hlasovat dle § 50 odst. 1 insolvenčního zákona, nicméně dle § 51 odst. 1 insolvenčního zákona pouze tehdy, usnesla-li by se na tom schůze věřitelů. K takovému usnesení schůze věřitelů podle protokolu nedošlo a o hlasovacím právu tohoto věřitele nerozhodl ani insolvenční soud. Dále dovolatelé poukazují na to, že věřitel č. 16 byl v době přezkumného jednání pozůstalým registrovaným partnerem jejich syna, tedy byl k nim ve vztahu osoby blízké, z čehož dovozují, že neměl právo hlasovat podle § 402 odst. 1 insolvenčního zákona.

Podle dovolatelů měl odvolací soud přihlídnout i k tomu, že oba věřitelé, kteří se účastnili schůze věřitelů, se již v době rozhodování odvolacího soudu „neúčastnili řízení v plném rozsahu svých přihlášených pohledávek“. Věřitel č. 4 vzal svou přihlášku zcela zpět a pohledávky věřitele č. 16 byly popřeny „v jejich celkové výši, kdy v části byla věřitelem podána incidenční žaloba“.

N e j v y š š í s o u d změnil rozhodnutí odvolacího soudu tak, že odvolání dlužníků proti rozhodnutí soudu prvního stupně odmítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

S přihlédnutím k době vydání dovolání napadeného usnesení (22. 5. 2013) je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. 7. 2013 (tj. naposledy ve znění zákona č. 399/2012 Sb.).

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona se pro insolvenční řízení použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Napadené usnesení je rozhodnutím, kterým se odvolací řízení končí. Rozhodnutí spočívá na výkladu ustanovení § 402 a § 406 insolvenčního zákona, tedy na posouzení otázek, které dosud nebyly v rozhodování dovolacího soudu beze zbytku vyřešeny. Dovolání v této věci je tudíž přípustné podle § 237 o. s. ř.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 402 insolvenčního zákona právo hlasovat o způsobu oddlužení mají pouze nezajištění věřitelé, kteří včas přihlásili svou pohledávku. Zajištění věřitelé nehlasují ani v rozsahu, ve kterém je podle znaleckého posudku vypracovaného v insolvenčním řízení po rozhodnutí o úpadku hodnota zajištění nižší než výše zajištěné pohledávky. Právo hlasovat nemají osoby dlužníkovi blízké a osoby, které tvoří s dlužníkem koncern (odstavec 1). O způsobu oddlužení rozhodne schůze věřitelů prostou většinou hlasů nezajištěných věřitelů počítanou podle výše jejich pohledávek; obdobně to platí pro hlasování věřitelů mimo schůzi věřitelů (odstavec 3). Jestliže ani jeden ze způsobů oddlužení nezíská prostou většinou hlasů nezajištěných věřitelů podle odstavce 3, rozhodne o způsobu oddlužení insolvenční soud; učiní tak do skončení schůze věřitelů a v případě uvedeném v § 399 odst. 3 do patnácti dnů po zveřejnění výsledků hlasování v insolvenčním rejstříku (odstavec 5).

Podle § 406 insolvenčního zákona, neshledá-li důvody k vydání rozhodnutí podle § 405, insolvenční soud oddlužení schválí. Schválením oddlužení jsou vázáni jak dlužník, tak věřitelé, včetně věřitelů, kteří s oddlužením nesouhlasili nebo o něm nehlasovali (odstavec 1). Rozhodnutí o schválení oddlužení doručí insolvenční soud zvláště dlužníku, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. Odvolání proti tomuto rozhodnutí může podat pouze věřitel, který hlasoval proti přijetí schváleného způsobu oddlužení, nebo věřitel, jehož námitkám uplatněným podle § 403 odst. 2 insolvenční soud nevyhověl. Proti rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře může podat odvolání také dlužník, jehož žádosti o stanovení jiné výše měsíčních splátek insolvenční soud nevyhověl, nebo věřitel, který nesouhlasí se stanovením jiné výše měsíčních splátek a který proti tomu hlasoval (odstavec 4).

Podle ustanovení § 399 odst. 1 insolvenčního zákona, není-li dále stanoveno jinak, platí o hlasovacím právu věřitelů při oddlužení obdobně § 49 až 53. K projednání způsobu oddlužení a hlasování o jeho přijetí dochází na schůzi věřitelů za tím účelem svolané nebo za podmínek stanovených tímto zákonem mimo schůzi věřitelů; obdobně to platí pro hlasování věřitelů o tom, zda doporučují vyhovět žádosti dlužníka o stanovení jiné výše měsíčních splátek při oddlužení plněním splátkového kalendáře.

Podle ustanovení § 49 odst. 1 insolvenčního zákona, nestanoví-li tento zákon jinak, vyžaduje se k platnosti usnesení schůze věřitelů prostá většina hlasů přítomných nebo řádně zastoupených věřitelů, počítaná podle výše jejich pohledávek; přitom platí, že na každou 1 Kč pohledávky připadá jeden hlas.

1) K platnosti usnesení schůze věřitelů o způsobu oddlužení.

Dovolatelé zpochybnili závěr obou soudů, podle něhož schůze věřitelů rozhodla o způsobu oddlužení, námitkou, že ani jeden z věřitelů, kteří na schůzi hlasovali shodně pro oddlužení zpeněžením majetkové podstaty, neměl hlasovací právo.

Tuto námitku považuje Nejvyšší soud za zjevně nedůvodnou, neboť přinejmenším o hlasovacím právu věřitele č. 4 nemohou být žádné pochybnosti.

Jak plyne již ze skutkových zjištění insolvenčního soudu, které dovolatelé nezpochybňují, věřitel č. 4 v době hlasování o způsobu oddlužení uplatňoval vůči dlužníku jak zajištěnou pohledávku, tak i pohledávku nezajištěnou. Podle protokolu o přezkumném jednání a schůzi věřitelů ze dne 6. 12. 2012, jehož přílohu tvoří upravený seznam přihlášených pohledávek, byly při přezkumu zjištěny pohledávky tohoto věřitele v celkové výši 114 055,07 Kč, z čehož činila zajištěná pohledávka 98 297,51 Kč a nezajištěná pohledávka (pohledávky) 15 757,56 Kč.

Tato zjištění korespondují s obsahem přihlášky tohoto věřitele, podle níž si do insolvenčního řízení přihlásil celkem čtyři pohledávky; pohledávku č. 1 ve výši 98 297,51 Kč z titulu smlouvy o úvěru reg. č. 0440905220447 jako pohledávku zajištěnou, pohledávku č. 2 ve výši 15 316,91 Kč z titulu smlouvy o úvěru reg. č. 0440907220817 jako pohledávku nezajištěnou, pohledávku č. 3 ve výši 228,68 Kč (nepovolený debet) z titulu smlouvy o zřízení a vedení Perfekt konta ze dne 14. 11. 2003 jako pohledávku nezajištěnou a pohledávku č. 4 ve výši 211,97 Kč (nepovolený debet) z titulu smlouvy o vedení Ideal konta ze dne 25. 11. 2009 jako pohledávku nezajištěnou.

V důvodech usnesení ze dne 20. 1. 2011, sen. zn. [29 NSČR 30/2010](#), uveřejněného pod číslem 96/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu) Nejvyšší soud vysvětlil, že co do výkonu hlasovacích práv na schůzi věřitelů konané po rozhodnutí o úpadku je určující stav přezkoumání přihlášené pohledávky příslušného (hlasujícího) věřitele a případné rozhodnutí schůze věřitelů potažmo soudu o hlasovacích právech přítomných věřitelů (v režimu § 49 a násl. insolvenčního zákona).

Tyto závěry se uplatní i při posuzování hlasovacích práv věřitelů na schůzi věřitelů, která rozhoduje o způsobu oddlužení podle § 402 odst. 3 insolvenčního zákona, s tím však, že právo hlasovat mají jen nezajištění věřitelé (§ 402 odst. 1 insolvenčního zákona).

Promítneme-li uvedená východiska do poměrů projednávané věci, je nepochybné, že schůze věřitelů se účastnil minimálně jeden věřitel se zjištěnou nezajištěnou pohledávkou (věřitel č. 4 s

nezajištěnými pohledávkami v celkové výši 15 757,56 Kč), jemuž (v uvedeném rozsahu) svědčilo hlasovací právo. Skutečnost, že tento věřitel současně přihlásil (z jiného právního důvodu) další pohledávku, a to pohledávku zajištěnou, nemá na jeho hlasovací právo o způsobu oddlužení žádný vliv.

Stejně tak je bez právního významu poukaz dovolatelů na to, že věřitel č. 4 vzal posléze svou přihlášku zpět. Pro posouzení hlasovacího práva věřitele je totiž rozhodující stav v době konání schůze věřitelů. Dovolateli prosazovaný výklad by ve svém důsledku vedl k neudržitelným závěrům. Rozhodnutí schůze věřitelů by tak nebyla konečná, ale ve skutečnosti podmíněná, závisela by na tom, zda by u některého z věřitelů, který se účastnil toho kterého hlasování, posléze nenastala skutečnost, s níž insolvenční zákon spojuje zánik hlasovacího práva (např. ukončení účasti věřitele v řízení).

Lze tedy uzavřít, že v situaci, kdy žádný z věřitelů nehlasoval mimo schůzi věřitelů (§ 400 a násl. insolvenčního zákona), oba na schůzi přítomní věřitelé hlasovali pro způsob oddlužení zpeněžením majetkové podstaty, přičemž minimálně jeden z nich (věřitel č. 4) disponoval zjištěnou nezajištěnou pohledávkou a měl tudíž právo hlasovat, je zřejmé, že schůze věřitelů platně rozhodla o způsobu oddlužení podle § 402 odst. 3 insolvenčního zákona.

Za této situace pokládá Nejvyšší soud za nadbytečné zabývat se výhradami, jimiž dovolatelé zpochybňují hlasovací právo věřitele č. 16, neboť ani v případě, že by dospěl k závěru, že tomuto věřiteli hlasovací právo nesvědčilo, by to nemělo vliv na závěr o platnosti usnesení schůze věřitelů.

2) K závaznosti usnesení schůze věřitelů o způsobu oddlužení.

K této otázce se Nejvyšší soud vyjádřil v usnesení ze dne 22. 5. 2013, sen. zn. 29 NSČR 35/2013. V něm uvedl, že podáním návrhu na povolení oddlužení dlužník dává najevo, že souhlasí s oddlužením jedním ze dvou zákonem stanovených způsobů, o čemž rozhodují věřitelé (§ 402 odst. 3 insolvenčního zákona) a nepřijmou-li rozhodnutí, pak insolvenční soud (§ 402 odst. 5 a § 406 odst. 1 insolvenčního zákona). To, že dlužník upřednostňuje oddlužení plněním splátkového kalendáře před oddlužením zpeněžením majetkové podstaty, které zvolili věřitelé (respektive insolvenční soud), jeho právo podat odvolání proti usnesení o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty nezakládá.

Jakkoliv v označeném usnesení šlo o poznámku přičiněnou coby obiter dictum, Nejvyšší soud shledává vyslovený závěr přílehlavým, nemá důvod se od něho odchylovat a pro výsledek dovolacího řízení v této věci je určujícím.

Insolvenční zákon vychází z koncepce, podle níž dlužník, který splňuje stanovené předpoklady (§ 389, § 395 insolvenčního zákona), prosadí oddlužení jako způsob řešení úpadku, při němž může dosáhnout osvobození od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž v řízení nebyly uspokojeny (§ 414 insolvenčního zákona) bez ohledu na to, zda s tím jeho věřitelé souhlasí (srov. § 148 odst. 3 a § 149 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona). Z ustanovení § 402 odst. 3 insolvenčního zákona však zároveň vyplývá, že rozhodnutí o způsobu oddlužení, tedy volba, který ze zákonem předvídaných způsobů oddlužení bude uplatněn, je plně v rukou věřitelů. Rozhodne-li o způsobu oddlužení schůze věřitelů, insolvenční soud již nepřezkoumává, zda je zvolený způsob oddlužení pro věřitele či dlužníka výhodný, není právně významné, zda dlužník prosazoval jiný než přijatý způsob oddlužení a insolvenční soud není oprávněn rozhodnutí schůze věřitelů o způsobu oddlužení měnit. Posuzuje jen to, zda v průběhu řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by jinak činily oddlužení nepřijatelným (§ 405 odst. 1 insolvenčního zákona). Neshledá-li důvod k neschválení oddlužení, rozhodne dle § 406 insolvenčního zákona o schválení oddlužení způsobem, o němž rozhodla schůze věřitelů.

Právní posouzení věci odvolacím soudem, který naopak dospěl k závěru, že insolvenční soud je – byť za splnění „výjimečných okolností“ – oprávněn korigovat rozhodnutí věřitelů a schválit oddlužení jinou formou, tedy správné není. Jednoznačnou dikci § 406 odst. 4 insolvenčního zákona, jež dlužníku právo podat odvolání v dané situaci upírá, takovým způsobem (ohrožujícím též princip právní jistoty) obcházet nelze.

Nad rámec uvedeného považuje Nejvyšší soud za vhodné podotknout, že odvolacím soudem vyjádřenou obavu z toho, že schůze věřitelů může „nevhodným“ rozhodnutím „neodvratně (a

bezdůvodně) odsoudit“ dlužníka k neúspěšnosti oddlužení (k jeho zrušení dle § 418 insolvenčního zákona), nesdílí. Předně nelze předpokládat, že se věřitelé budou chovat „neekonomicky“ a v situaci, kdy (slovy odvolacího soudu) bude dlužníková ekonomická nabídka dostatečná jen pro jeden ze způsobů oddlužení, se schůze věřitelů usnese na druhém způsobu, kterým zjevně předepsané minimální míry uspokojení nezajištěných pohledávek dosáhnout nelze. Přesto, kdyby taková situace nastala, je podle přesvědčení Nejvyššího soudu řešitelná postupem dle § 415 insolvenčního zákona. Prosadí-li věřitelé způsob oddlužení, při němž bude hodnota plnění, které při splnění oddlužení obdrželi nezajištění věřitelé, nižší než 30 % jejich pohledávek, ačkoliv při dlužníkem prosazovaném jiném (druhém) způsobu oddlužení bylo možné předpokládat, že tato podmínka bude splněna, bude zpravidla možné uzavřít, že požadované hodnoty plnění nebylo dosaženo v důsledku okolností, které dlužník nezavinil. Insolvenční soud v takovém případě může dlužníku přiznat osvobození od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení, přestože hodnota plnění, které obdrželi nezajištění věřitelé, bude nižší než 30 % jejich pohledávek.

U přípustného dovolání Nejvyšší soud podle § 242 odst. 3, věty druhé, o. s. ř. přihlíží též k vadám, které mohly mít za následek nesprávné posouzení věci, přestože nebyly dovolatelem uplatněny.

Podle ustanovení § 406 odst. 4, věty druhé, insolvenčního zákona může odvolání proti rozhodnutí o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty podat pouze věřitel, který hlasoval proti přijetí schváleného způsobu oddlužení. Z uvedeného vyplývá, že dlužník není osobou oprávněnou k podání odvolání proti rozhodnutí o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty, byť by prosazoval jiný způsob oddlužení, než na kterém se usnesla schůze věřitelů. K tomu srov. opět usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 35/2013, jehož argumentaci (být přičiněnou formou obiter dicta) Nejvyšší soud již výše převzal jako stěžejní pro posuzovanou věc.

Odvolací soud tím, že nesprávně posoudil subjektivní legitimaci dlužníků napadnout usnesení insolvenčního soudu o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty odvoláním, jejich odvolání neodmítl podle § 218 písm. b) o. s. ř. jako podané neoprávněnými osobami a namísto toho je věcně projednal, zatížil řízení vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Za tohoto stavu, kdy dosavadní výsledky řízení ukazují, že o věci může rozhodnout přímo dovolací soud, Nejvyšší soud podle ustanovení § 243d písm. b) o. s. ř. dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu změnil tak, že odvolání dlužníků proti usnesení insolvenčního soudu o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty odmítl jako podané neoprávněnými osobami (§ 218 písm. b) o. s. ř.).